

Röhrig Géza

PURIM EGYEDÜL

Szétszórattam.

Nem ettem lóhúst, és
nem voltam lágerben,
nincsenek gyárain,
de még mosógépem se,
csak fanatikus vagyok.

Összevissza ennyi.

Azt mondják, a zsidók fanatikus lelkek.
Hát nem tudom. Én fonetikus is vagyok,
azt a néhány imát, amit Nagyapától
tanultam, fonetikusan tudnám leírni maximum,
tehát magyarul írok héberül is.
Ez egyben felnőtt választásom.

Fanatikám, hogy van etikám,
és ezt én Budapesten szereztem meg.
Megszerezhettem volna másutt is,
a nagyvilágon e kívül akad jócskán hely,
de nem az én számomra. S emlékszem pontosan
Nagyapa számára a jobb alkarján.
Mikor nyitott szemmel feküdt mögöttünk a vetés.
Lelőtték. Ez a dolgok rendje, a rendnek ez a dolga,
fölhevít minket Tóra, krematóra,
csak ne szellemeskedjünk, halhatatlankodjunk,
lírázzunk, lilázzunk: lelőtték a vetést, no s aztán?
Szubjektíve, persze, vele ment a Nagyanyám,
a nagynéném, annak bátyja, húga, öccse.
Valami nagyon rossz fát tehettek a tűzre,
ha így kihívták a haragot.
Az az én szerencsém, hogy állati jó vagyok.
Mázli.

Ha egy hazaszerető versben nincs
természeti kép, kérem az a vers akkor
mostanában íródott. Ám én tényleg
odavagyok tájaiért, ahogy a haza is
sok tekintetben odavan. Az enyémben
is gyakran, de most nem erről van szó.
Mátra- és Balatonfüred szépsége a tét.
Az évszakok kívül-belől.

Meg a kolozsvári Mihály-templom.

Isten kalapjáról de
sokan akarták levenni már a bokrétát.

Előbb a kalapot, elvtársak, előbb a kalapot.
 Kévánatos szülőházám, a Te embered vagyok,
 így, kicsit szétszórt létemre. Fogjuk le jól
 mindannyian a vadkant, hogy megmaradjon Imre.
 És Zrínyi. És a vadkan.
 Fogjuk le jól, mert halkan, de horkan.

HAJNÓCZY

Földdobott pénz ellenére született,
 s most egy útfelbontás jelzőlámpájánál
 melengeti a kezét. Szegény,
 ez a perc az utolsó neki,
 és ő a dzsekijén megakadt cipzárral vacakol.
 Negyvenéves férfi. Kínokban jártas.
 Nemigen nyafog, s az igazságérzete sem irigység.
 Egyedül a kommunista pincéreket utálja,
 de azokat nagyon. Ez a cipzár, az anyja istenit,
 jól megakadt, s a vályúban álló malacok
 szomorával néz ide-oda.
 Van még öt másodperce,
 s kezdi ezt megérteni.
 Először nekiiramodik, hátha csak itt
 ilyen hínáros a lét. Aztán megáll,
 jaj, gondolja magyarul, Úristen,
 ujjait összefonja, majd ismét elkezd rohanni.
 Nekivágódik egy transzformátornak,
 orrából két piros szalagot lenget a szél.
 Már csak négy másodperce van.
 Föláll, de így kibírhatatlanul lüktet
 a tarkója, kénytelen négykézláb menni,
 s ezzel valahogy bevallja, hogy igazából minden
 férfi egy ötméteres nőre vágyik,
 egyedüli törpének Hófehérke mellé.
 Három másodperc múlva halott ez a férfi.
 Most már nem mozog. A dzsekije zsebéből kiesik
 egy tollbetét, s vadul költögeti az eső.